Issue 01 | September 2019

MEMON BOLI

Proudly presented by

Mr Riaz Ahmed	Patron of Memon Boli
Manzoor Ebrahim, Ansar Shakoor & Rafeeq Seelat	Editorial Board

Special Thanks To The Young Ladies of our community for their contribution to MEMON BOLI

Anaa Shakeel	Photographs (anaa.everywhere)
Azmeen Ansar	Magazine Launch Video & Design

"Start writing , no matter what. The water does not flow until the faucet is turned on." Louis L'Amour.

Editor's Note

Community magazines are the thread that weaves the bond among its members.

Our community in Kerala is spread from Kochi to Alleppy and from Quilon to Trivandrum and the needs of the community are met through the well-organized Jamaths in all regions. **Memon Boli** is an initiative to create a platform for the internal communication among the members of the community throughout Kerala. And through this, develop a pan -Kerala image for our community through **Memon Boli**.

Memon Boli will provide the space for the members of our community to express their creativity through articles, poems, stories, recipes, and more!

The success of any magazine depends on its readers. All the members of CLT (Cutchi Language Tutorials) may send us feedback through "Letters to Editor." Your opinions helps us improve. Express it…rocks or roses, throw it. Together we can make **Memon Boli** the voice of our community in Kerala.

It is a great honor to be part of the editorial board and I look forward to the cooperation of all members to bring out a standard magazine every two months.

Special thanks to all our readers, without you, we wouldn't be doing this.

Ansar Shakoor

Contents

5 **Mahboob-e-Millath**
Jb. Ebrahim Sulaiman Sait
A brief record of the work done by one of the eminent figures in Cutchi Memon Jamath
By Mr Sulaiman Khalid Sait

7 **വൃദ്ധസദനങ്ങൾ**
A poem on the strong bond of a parent and child in today's time
By Mrs Hajira Bai

8 Face to Face with Jamath Sait
Know our Jamath's Sait a little closer in this edition's "Face to Face"
By Mr Ansar Shakoor & Mr Rafeeq Seelat

11 കണ്മണി ബാബു സേട്ട് - മലയാള സിനിമയുടെ സുകൃതം By Mr Rafeeq Seelat

14 **Community News**
Fresh from the desk of Memon Boli

16 **The Flying Time**
A positive word by the youth of our Jamath
By Ms Asma Atheek

17 **The Much Needed Break!**
Capturing the emotions of all our brothers and sisters abroad
By Afzeen Ansar

18 VISA- A short story from one of the most talented ones In the community
By Mr Ebrahim Sait

21 **Islam—The Way Of Life**
An eminent scholar takes a look at his life and shares words of wisdom
By Dr Muhammed Ali Essa

22 **പാഞ്ചോ ഖാളം**
Serenading to our Almighty
By Dr Razack Seelat

23 **Teach Yourself Cutchi**
1st part of the "Teach yourself Kutchi" series
By Mr J M Ismail Sait

24 **The Harbinger of Success**
Exploring the importance of a Right Attitude
By Mr Muhammed Ali

24 **Yeh Hai Mumbai Meri Jaan**
A real life story from the streets of Amchi Mumbai
By Mr Manzoor Ebrahim

25 **ഒരു ഫ്ലാഷ്ബാക്**
The contributions of Memons in the Malayalam film industry
By Mr Adam Ayub

29 **Woman by the Wayside**
A real life story on encounters that touch us deeply
By Akber Ayub

32 **Assanjo Rasodo**
Dive in the delicious recipes of Beef Roast and Muttiya
By Dr Fathima Aslam & Mrs Fathima Luqman

33 **പിന്നാമ്പുറം**
The history of Memon community which was published in the 1st Memon magazine of Kochi "Memon Times"
By Mr Riaz Ahmed

34 **We Want to Hear From You**
Drop in your feedback and materials for the next issue

Mahboob-e-Millath

Jb. Ebrahim Sulaiman Sait

By

Mr.Sulaiman Khalid Sait

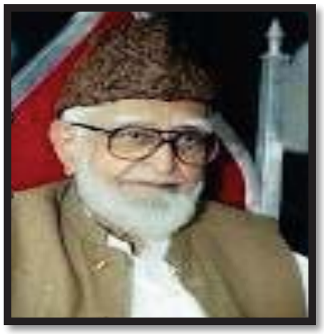

Ebrahim Sulaiman Sait was born on 3 November 1922 into a family of Mysore Cutchi Memons settled in Bangalore, as the son of Mohammed Sulaiman Sait and Zainab Bai. His mother was from Thalasseri (Tellichery) in Kerala. He completed his primary education in the Brennen High School and Madrassa Yusufiya in Tellicherry as he had stayed back with his uncle Tahir Mahmood Moosa. He could not complete his studies at St. Alocious High School in Mangalore owing to his father's sudden death in 1937. He then shifted to St. Joseph High School and St. Joseph College in Bangalore. After graduating in economics and history, he started teaching in 1943 at Robertsenpet Government College in Kolar and Marai Melappe Government College in Mysore. He resigned from his teaching post when the establishment prevented government servants from indulging in politics.

He was active in social, educational and cultural fields right from his school and college days. He was a founder member of the Anjuman-e-Islahul Lisan, Talasserry, an organization founded for the propagation of Urdu. He was also an active member of the Muslim Students Federation and was elected Assistant Secretary of the St. Joseph's College Union and of Urdu Literary Society. He won the prestigious All Karnataka Elocution Competition in Oratory in English in 1942 as well as Urdu Oratory Competitions conducted by Cutchi Memon Union, Bengaluru.

Sulaiman Sait had the privilege to share the stage with All India Muslim League's all time great leaders like Qaed-e-Azam Muhammed Ali Jinnah, Haji Abdul Sathar Sait, Liaqat Ali Khan and Fazlul-Haq, in the 1941 conference held at Madras. He was just 19 years old then. He announced his entry into politics through a speech he gave in the Malabar district conference of Muslim Students Federation.

At 22, in 1944 he became the President of the Beedi Labour Union of Mysore, in which position he continued upto 1948, and General Secretary of Mysore City Muslim League from 1945 to 1952. In 1953 he was elected President, Ernakulam District Muslim League.

In 1960 he was elected General Secretary of Kerala State Muslim League and later its Vice President. After the demise of K.M. Seethi Saheb in 1961 he was elected as the General Secretary of Indian Union Muslim League. On the demise of Bafakeyh Tangal in 1973 he was elected President of the Party and held office continuously for 20 years, when he resigned. Following the tragic incidents connected with the demolition of Babri Masjid, Ebrahim Sulaiman Sait ran into a serious conflict with the Indian Union Muslim League. He strongly felt that IUML should dissociate itself from Congress, whose leaders were passive witnesses to the demolition and the atrocities that followed.

On 23rd April 1994, he formed the Indian National League and took its stewardship at the All India Muslim Convention held in Delhi. Since then, for nearly a decade, he painstakingly led the party forward, despite his old age and shortage of monetary, resources and manpower.

His first entry into the Indian Parliament was as a Rajya Sabha Member representing the Indian Union Muslim League in 1960 for a six year term ending 1966..He was elected to Loksabha continually for 30 years from 1967 to 1996. During the long 35 years he served on various Parliamentary Committees.

Cutchi Memons of Kochi will ever gratefully remember him for his hard work for the resuscitation of the Cutchi Memon Jamath.

He was an ardent admirer of Allama Mohammed Iqbal's poetry. He was perhaps the only Muslim leader in India who could meet and spend time with many internationally renowned Muslim leaders like Muhammed Ali Jinnah, Syed Maududi, King Faisal, Imam Khomeini, Yasser Arafat and many others.

Ebrahim Sulaiman Sait was held in high esteem by everyone in politics and otherwise : he never ever had a foe! Such a person we call AJATHASHATRU!! Cutchi Memons as a whole are proud of such a son of the soil, rightly a saint and a legend.

He died on 27th April 2005, in a private hospital in Bangalore, after a brief illness. He was 83. May Allah be pleased with him and grant him his well-deserved place beside His Rasool.(SAW).

With Mr.G.M. Banathwala

വൃദ്ധസദനങ്ങൾ

By

Mrs Hajira Bai

വൃദ്ധ സദനങ്ങളെ വൃദ്ധ സദനങ്ങളെ
വയോധികശ്രയാലയങ്ങളെആശംസകൾ
വർധിച്ച കാരുണ്യമോടെ ഒരുങ്ങി നില്പു
നിങ്ങൾ
വയോധികാരം പിതൃക്കളെ
സ്നേഹമോടെ വരവേൽക്കാൻ
കാലം മാറി നവയുഗ കാലമായല്ലോ
കലികാലത്തിന് മാറ്റങ്ങൾ വന്നുവല്ലോ
മുത്തശ്ശനും മുത്തശ്ശിയും
കടംകഥകളായി
മാറ്റി മറിച്ചിടുന്നു പുതുയുഗ തലമുറകൾ
ചെറുമക്കളോടൊത്തു വിളയാടാനും
ചെമ്മേ മാറോടണച്ചു ലാളിപ്പനും
മൂവന്തിനേരത്തിൽ നാമം ചൊല്ലിക്കാനും
മുത്തശ്ശിമാർ വേണമായിരുന്നൊരുകാലം
പേരക്കിടാങ്ങളെ ധാർമികമായും
പാര്യേതര മാനവ മൂല്യങ്ങളും
ഇതിഹാസ കഥകളും ചരിത്രങ്ങളും
ഇഹത്തിൽ വാഴുവാൻ നല് വഴി
കാട്ടിയും
കുടുംബ നാഥാനമൊരു മുത്തശ്ശനും
കൂട്ടിനുണ്ടായിരുന്നൊരു കാലം
ആജീവനാന്തം സന്താന സൗഭാഗ്യമോടെ
ആദരണീയരായിരുന്നവർ സമൂഹത്തിൽ
എങ്കിലിന്നു മൊബൈൽ ആണല്ലോ
എന്തുമേതിമുമെപ്പോഴും
പ്രായമേറി ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ മേനിയും
പല്ലുപോയി കാഴ്ചയും കേൾവിയും ന്യുനം
പ്രാകൃത രൂപം പൂണ്ടവശരായിരുന്നാലും
ഗൃഹത്തിനാലങ്കാരമായിരുന്നൊരു
കാലം
നവയുഗ സന്തതികൾക്കിന്നവർ
പുരാവസ്തുക്കൾ
സ്വഗൃഹത്തിനപശകുനങ്ങളായി പുറം
തള്ളീടുന്നു
ആയതിന് ന്യൂനഫലങ്ങളാമിന്നു
അക്രമങ്ങളും അനാചാരങ്ങളും
നടമാടിടുന്നു
വൃദ്ധ സദനങ്ങളെ
നിങ്ങളില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ
വയോധികർക്കഭയം തെരുവീഥികളും
അമ്പല നടകളും മാത്രം
വൃദ്ധ സദനങ്ങളെ വൃദ്ധസദങ്ങളെ
വയോധികശ്രയാലയങ്ങളെ
ആശംസകൾ

Face to Face

With Mr Anwar Hashim

By

Ansar Shakoor & Rafeeq Seelat

We got in touch with our Jamath Sait, Anwar Hashim Sait to talk about the our community and his plans for its development. Here's the interview for you.

Love to know the thoughts that are sticking in your mind about your life as a toddler, youngster.

Memories of my very young age...grew up in a big house in a joint family with my grandparents, my parents, uncles, aunts and occasional visiting cousins. No phones or TV for distraction, all the time playing with friends around.

About your education and your entry into the business field.

After completing my schooling at Haji Essa Haji Moosa memorial school, the most infamous school, for about eleven years, I joined Maharaja's college for the last pre-university batch and I went on to join TKM Engineering College in Quilon. That was a five years course in Mechanical engineering. Always looked forward to occasional coming back for holidays to my house, to my parents and it was always a big family get together. On completion of the course with very good marks I had no hassle of searching for a job as my family business of seafood exporting was waiting for me and in 1969 I stepped into Abad. I am now completing fifty years of seafood export activities as Managing Director.

I had the privilege of heading "The Seafood Export Association of India" with pan India presence from 2007 to 2011 and also number years as Vice Chairman of MPEDA. Also worked as member in Board Of Trade, NFDB, EIC, GCDA, Port Trust etc.

The toughest decisions you took in your profession that paid off for the long run.

There are so many decisions, I can't say the toughest one. But you know, when you plan something and it pays off feel very happy. Thank God I don't remember any bad ones. Alhamdulillah.

Everyone got a style of functioning, in your professional life you were leading a team, how you describe your leadership style.

Leadership style I would say, ruffling as few feathers as possible is the best way. You have a lot of different opinions in a team and to get those members along without creating much of fighting...You know I was in the seafood association, where I was President for Kerala for about two years, way back from 2005 to 2007 and from 2007 to 2011 four years I was President of the national seafood association. So those years also we had a lot of different opinions among the members, so it is like you are more than a dictator you are a referee. That is the way we can go along successfully.

What attracted you towards community service?

We have some charitable societies and family trusts, that are going on for many years. About thirty-eight years back, I joined a team, that is "Raksha School."

It was for the children with disabilities then changed to physically challenged and now it is differently abled. The name changes, but the activities are the same. Our ancestral home was sold to this school and there are about fifty very dedicated teachers and support staffs for taking care of about a hundred and forty multiple handicapped children. It gives you a lot of satisfaction when you serve them because you always feel how fortunate you are when you engage with those children. When you see those children, you are automatically forced to support them. It's an instinct.

Which project completion of the Jamath under your leadership gave you satisfaction?

As the president of the community, my first thought was how to create some housing for the members. We collect the zakat money, so I thought why can't we direct it towards one activity which is housing. it was a very hard decision because you know there were priorities...there are very poor people, their food, their clothing, medicine their education where all concerns and Cutchi Memon association and Jamath was doing that. And I thought maybe Cutchi Memon Jamath should concentrate on housing. The thought of the people of our community, who may go from house to house every eleven months was very horrifying. And from the very first year, we did start making houses and Alhamdulillah now we have forty-four those houses built in the Cutchi Memon Hanafi mosque compound plus in and around Jamath office. We are building eleven more, to be completed next year Insha Allah. So we will have about fifty-five houses for our community members, who don't have a house before who were homeless. My sincere thanks and appreciation to those good-hearted people of our community who made this venture possible.

As the President of the community, you are closer to the community and well aware of our community, what are the things that worry you?

In our community, there are many poor people whose children are not educated. If you look at those forty-four houses given by Jamath, hardly anyone is educated. Educated means reaching a certain level, where they can find a job and get employed. They all need a lot of support. Another thing I found disturbing is very few are willing to work. We tried to do Chapati making program in the community, we tried to do things like fish sales, but nobody even wanted to listen or even bothered to participate in that. I do not lose hope and sure to do more to convince everyone around.

Are there any issues that come to your mind where you felt that you didn't get full support of the community?

No, there was no such thing now, everybody is very co-operative and we never had any issues. This is my sixth year, all these six years we never had a major fight. Future looks bright.

We got Jamaths in different parts of Kerala, all functions independently. Can't we think about linking these Jamaths for common causes of the Memons, keeping the independent functioning style as it is now?

I had been to Alleppy a couple of times to see their activities. There it is a little different from our activity. It is not that we cannot do jointly things. What we can do is to create some jobs for the people of our community in Kerala. Our people are not much interested in jobs, so we have to push them to do some other activities.

Our younger generation is not so active in Jamath, very few even attend the general meetings, how can we inspire them to involve in Jamath activities?

We got the young Memon youth forum, they had some vegetable garden project, but then there was no continuation. How to inspire them? I think the smartphone culture and things like that to blame.

I would say the old generation was very simple. There were no gadgets to distract them. Now all had gone into their shells, each individual is with his phone or his i-pad. He is not interested in talking, he is not interested in expressing, he Is not interested in friendship. Absolutely in a shell, it is a very bad thing but can't help. Wherever you go to whichever community you talk to, whichever parent you talk to they are all complaining about their youngsters. These phones have become so affordable and now they are going to give free net…so it is going to be worse.

In Cochin, many are now living in flats or in small houses that have very minimum space. When death happens, we have seen the difficulties they face, can't we think of a funeral home?

Funeral homes have issues. The founders of the Cutchi Memon Hanafi mosques laid down some rules and procedures. They gave wakf 71 cents of land for the burial of Memons. Another 35 cents given for the burial of other Muslims. Our ancestors kept the 71 cents only for the Memons. We had lots of discussions over this. Others have this facility in other mosques.

Ladies in our Jamath are more educated than men, it is a fact. How can Jamath utilize their services? How can we give them some roles in Jamath to perform for the betterment of the community?

I am not sure how many of the women are educated, that we should find out. We have to take census.

Presently you are the leader of our Jamath, as the President what are the changes for the wellbeing of the community that you aim?

Easy money is the main problem that we are facing. There shouldn't be free money then only people will be motivated or they simply sit at home expecting someone to handout money. People should be ready to do work and earn money. We can plan tailoring and food making units, people should come forward to participate in that, hope the youngsters may come forward. Our educational system also to blame, if one complete SSLC or pre-degree or a BA or B'com it's of no use unless they specialize in something.

I was suggesting some innovative things, like a common kitchen. These forty –four families have about a hundred fifty members. If they can all come together and plan common kitchen their monthly budget can be brought down and that will give them more savings. It is an idea which happens in a lot of families especially among Jews community. If it starts, we can support them. One breakfast that cost them now ten rupees can be brought down to five. Thank God in our communities we don't have caste systems so no problem of untouchability like in some others. So it is very easy for us to do things commonly and that will save money, time and energy. We hope in the new building eleven houses we can try the system.

About the flood relief works of last year…

About flood, Mr. Gaffar Essa Sait was there, (May Allah shower his blessing on him), he worked hard together with Rafeeq Usman. Gaffar's son also came a few times. We went to those places at least fifteen, twenty times and gave them a lot of support. Bombay Jamath gave us five lakhs, Mangalore Jamath and Madras Jamtah also gave us money and we also put some money from our side. About twenty to twenty-five lakhs worth of medicines, clothes and many other things were distributed. We did Masha Allah a very good job.

About your family…

My son Sheraz is heading marketing at Abad and had been President of Cutchi Memon Association. My two daughters are married and we live happily with our children and grandchildren… Alhamdulillah.

Thank you, sir, thank you very much for this candid conversation and we appreciate on behalf of "Memon Boli" the quality time you spent with us from your tight schedule. Thank you.

കണ്മണി ബാബു സേട്ട് - മലയാള സിനിമയുടെ സുകൃതം

By

Rafeeq Seelat

തകഴിയുടെ ചെമ്മീൻ എന്ന നോവൽ അഭ്രപാളിയിൽ പകർത്തി അതൊരു മനോഹരമായ ചലച്ചിത്രമാക്കി മാറ്റണമെന്നാഗ്രഹിച്ച് രാമൂകാര്യാട്ട് എന്ന ആ മഹാപ്രതിഭ ഒരു നിർമ്മാതാവിനെ തേടി അലഞ്ഞു. കഥ കേട്ട പലരും ആത്മവിശ്വാസമില്ലായ്മ തുറന്നു പറഞ്ഞു. കാരണം അക്കാലത്ത് സാങ്കേതിക മേന്മയും കലാമൂല്യമുള്ള ചലച്ചിത്രങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നു എന്നു തന്നെ വേണമെങ്കിൽ പറയാം.
ചെറിയ ബഡ്ജറ്റിലുള്ള ചിത്രങ്ങളായിരുന്നു അധികവും.റിസ്ക്കെടുക്കുവാൻ ആരും തയ്യാറായിരുന്നില്ല. കാര്യാട്ട് അക്കാലത്തെ സംസ്ഥാന സർക്കാരിനേയും സമീപിച്ചിരുന്നു. സബ്സിഡിയിൽ ചിത്രം തീർക്കുവാൻ കഴിയുമോ എന്നറിയുവാൻ.
ഒരു ചലച്ചിത്ര പ്രവർത്തകൻ കാര്യാട്ടിനോട് പറഞ്ഞു.ബാബു ഇസ്മയിൽ സേട്ട് എന്ന ഒരു ഇരുപത് കാരൻ ചിത്രം നിർമ്മിക്കുവാൻ തയ്യാറാണെന്ന കാര്യം. കാര്യാട്ട് അതത്ര കാര്യ ഗൗരവത്തോടെ എടുത്തില്ല. കോടീശ്വരനായ ഒരു പയ്യന്റെ സിനിമ ഭ്രമമായി മാത്രമേ ആ വലിയ സംവിധായകൻ കണ്ടുള്ളൂ. കാര്യാട്ട് രണ്ടും കൽപ്പിച്ച് ബാബു സേട്ടിനെ കണ്ടു. സുമുഖനായ ആ മനുഷ്യനെ കണ്ടപ്പോൾ കാര്യാട്ട് തെറ്റിദ്ധരിച്ചു.ഇത് അഭിനയ മോഹം മാത്രമായിരിക്കുമെന്ന്. തകഴിയുടെ നോവലിനെക്കുറിച്ചും അതിൽ താൻ കാണുന്ന സാങ്കേതിക വശങ്ങളേയുംക്കുറിച്ച് ഈ ഇരുപത് കാരൻ വാചാലനായപ്പോൾ കാര്യാട്ട് അത്ഭുതപ്പെട്ടുപോയി. ഈ ഒരു ചെറു പ്രായത്തിൽ നല്ല സിനിമയെക്കുറിച്ചും ഓരോ ഷോട്ടുകളെക്കുറിച്ചുമുള്ള ഈ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ അറിവുകൾക്ക് മുന്നിൽ കാര്യാട്ട് വളരെ അധികംസന്തോഷിച്ചു.

താൻ എത്തേണ്ട ഇടത്തു തന്നെ എത്തിയല്ലോ എന്നോർത്ത് അദ്ദേഹം ആരോടൊക്കെയോ ഹൃദയത്തിൽ നന്ദി പറയുകയായിരുന്നു. കണിശക്കാരനായ ബാബൂ സേട്ട് സംഭാഷണങ്ങൾക്കിടയിൽ കാര്യാട്ടിനോട് ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞു. ഈ സിനിമയ്ക്ക് വേണ്ടി പണം എത്ര വേണമെങ്കിലും ഞാൻ മുടക്കാം. സിനിമ സാമ്പത്തിക പരാജയമാണെങ്കിലും എനിക്ക് പ്രശ്നമില്ല. പക്ഷേ മറ്റൊന്ന് എനിക്ക് നിർബന്ധമുണ്ട്.

ബാബു സേട്ട് നടൻ മധുവിനൊപ്പം

ബാബൂ സേട്ട് സംഭാഷണം ഒന്ന് നിർത്തി.. സുമുഖനായ ഈ ചെറുപ്പക്കാരന്റെ ഹൃദയത്തിലെ അഭിനയ മോഹമാണോ അദ്ദേഹം ഉദ്ദേശിച്ചത് എന്നറിയാൻ കാര്യാട്ട് ചോദിച്ചു.

“താങ്കൾ മലയാള സിനിമയുടെ നിത്യവസന്തമായ ശ്രീ പ്രേം നസീറിനോളം തന്നെ സൗന്ദര്യമുള്ള ചെറുപ്പക്കാരനാണ്.കറുത്തമ്മയെ പ്രണയിക്കുന്ന എന്റെ മനസ്സിലെ പരീക്കുട്ടി താങ്കളാണ്.ആയിക്കൂടെ?” അത് ശ്രദ്ധിക്കാതെ ബാബൂസേട്ട് പറഞ്ഞു.

മലയാള സിനിമ നാളിത് വരെ കണ്ടതിൽ ടെക്നിക്കാലിറ്റിയിൽ മികച്ച ഒരു സിനിമയായിരിക്കണം എന്റെ സിനിമ. പെർഫെക്ഷനുവേണ്ടി എന്തും ത്യജിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. റിയാലിറ്റിയാണ് എന്റെ വഴി. കഴിവുള്ളവരെ ഞാൻ അംഗീകരിക്കും. എനിക്ക് അഭിനയിക്കുവാനുള്ള കഴിവില്ലാത്തത് കൊണ്ട് ജീവിതത്തിലും എന്റെ സമുദായത്തിലും ഞാൻ വ്യത്യസ്തനായി പലരിലും മാറിയിരിക്കുന്നു.

അത് എന്റെ തെറ്റല്ല.അവരുടെ തോന്നലുകളാണ്.
നമുക്ക് അഭിനയം അറിയുന്നവരെ തിരഞ്ഞെടുക്കാം.
രാമൂ കാര്യാട്ട് എഴുന്നേറ്റ് ബാബൂ സേട്ട് എന്ന ആ വലിയ മനുഷ്യനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു.
ലൂർദ് ഹോസ്പിറ്റലിലെ പേ വാർഡിൽ തന്റെ അന്ത്യ നാളുകളിൽ ഈ വലിയ മനുഷ്യനെ ഞാന് കാണുവാൻ ചെന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്നോട് ഒരുപാട് നേരം പലതും പറഞ്ഞ് വാചാലനായി.
1965 ആഗസ്റ്റ് മാസം ഒന്നാം തീയതി റിലീസ് ചെയ്ത ചെമ്മീൻ എന്ന മനോഹരമായ ചലച്ചിത്രം മികച്ച നൂറ് ലോക സിനിമകളുടെ പട്ടികയിൽ പെടുന്നൂ എന്നുള്ള കാര്യം വലിയ സന്തോഷം നൽകുന്നു.(IBN Live survey) 1965 ലെ നാഷണൽ അവാർഡ് കൂടാതെ കാൻ ഫെസ്റ്റിവലും ചിക്കാഗോ ഫെസ്റ്റിലും ചെമ്മീന് അർഹിക്കുന്ന അംഗീകാരം ലഭിച്ചു.
കൺമണി പ്രൊഡക്ഷൻസ്സിന്റെ ബാനറിലായിരുന്നു ബാബൂ സേട്ട് ചെമ്മീൻ നിർമ്മിച്ചത്.അത് കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം കൺമണി ബാബൂ എന്നറിയപ്പെടുന്നത്.
കഴിഞ്ഞ ദിവസം പ്രശസ്ത എഴുത്തുകാരൻ വളരെ വിഷമത്തോടെ തന്റെ പേജിൽ എഴുതി.
മനോഹരമായ എക്കാലത്തെയും സാങ്കേതികവും കലാപരവുമായ ചെമ്മീൻ എന്ന ചിത്രത്തിന്റെ നിർമ്മാതാവായ ഈ വലിയ മനുഷ്യനെ ക്കുറിച്ച് വിക്കിപീഡിയ യിൽ ഒരു വിവരവും ലഭ്യമല്ല.

ലോക സിനിമാവ്യക്താക്കളുടെ ഹൃദയത്തിലും കൊച്ചിയിലെ ഓരോ കലാകാരന്റേയും നാവിൽ കൺമണി ബാബൂ എന്ന പേര് ഇന്നുമുണ്ട്.അതാണ് അദ്ദേഹത്തിന് കിട്ടിയ ഏറ്റവും വലിയ അംഗീകാരവും.
മാർക്കസ് ബാർട്ട്ലി എന്ന ലോക പ്രശസ്തനായ ഹോളിവുഡ് ഛായാഗ്രാഹകനെയായിരുന്നു ബാബൂസേട്ട് എന്ന നല്ലൊരു ഫിലിം മേക്കർ ഈ ചലച്ചിത്രത്തിൽ ഛായാഗ്രാഹകനായി തിരഞ്ഞെടുത്തത്. അദ്ദേഹം അവിടെ സാന്പത്തിക ലാഭം നോക്കിയില്ല.

തീരുമാനവും തെറ്റിയില്ല.
എല്ലാത്തിനും ഉപരി ഒരു എഴുത്തുകാരന് എന്ന നിലയിൽ എനിക്ക് സന്തോഷം തോന്നിയത് മറ്റൊന്നാണ്.

തകഴി എന്ന പ്രഗത്ഭനായ എഴുത്തുകാരന്റെ സൃഷ്ടിയിൽ എസ്.എൽ.പുരം തിരനാടകമൊരുക്കിയപ്പോൾ

ആ നോവലിന്റെ ആത്മാവ് നഷ്ടപ്പെടാതെ കാത്ത് സൂക്ഷിക്കാൻ അവർ ഒരുപാട് ശ്രമിച്ചു എന്നുള്ളത് ഒരു വലിയ കാര്യമായി എനിക്ക് തോന്നി.
ആശുപത്രി കിടക്കയിൽ കിടന്ന് ബാബൂ സേട്ട് ഇക്കാര്യങ്ങൾ പറഞ്ഞപ്പോൾ എനിക്ക് ആ വലിയ മനുഷ്യനോട് കൂടുതൽ ആരാധനയാണ് തോന്നിയത്.

ബാല്യം മുതൽ എന്റെ ഹൃദയത്തിൽ ഒരു ആരാധന കഥാപാത്രമായ കൺമണി ബാബൂസേട്ടിന് എന്റെ ശതകോടി പ്രണാമം.

ചെമ്മീൻ എന്ന സിനിമയുടെ മനോഹരമായ ഒരു ക്രാഫ്റ്റിംഗ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സിലുണ്ടായിരുന്നു. ബാബൂ സേട്ടിനെപ്പോലുള്ള സെൻസിബിളായിട്ടുള്ള നിർമ്മാതാക്കളെയാണ് സിനിമയ്ക്ക് എന്നും ആവശ്യം.
ചെമ്മീനിലെ ഛായാഗ്രഹണത്തിന് മർക്കസ് ബാർട്ടിലിയ്ക്ക് ഛായാഗ്രഹണത്തിന് ചിക്കാഗോ ഫെസ്റ്റിൽ മികച്ച ഛായാഗ്രാഹകനുള്ള പുരസ്കാരവും ലഭിച്ചു.
ബോളിവുഡ്ഡിലെ അതി പ്രശസ്തനായ ഋഷികേശ് മുഖർജി യെ അദ്ദേഹം എഡിറ്റിംഗ് ചുമതല ഏൽപ്പിച്ചു. തുടർന്ന് ഹിന്ദിയിൽ ചെമ്മീൻ ലഹരേൻ എന്ന നാമത്തിൽ ഈ ചിത്രം മൊഴിമാറ്റം നടത്തുകയും ബോളിവുഡ്ഡിന്റെ ശ്രദ്ധ പിടിച്ചു പറ്റുകയും ചെയ്തു.
മാർക്കസ് ബാർട്ടിലിയുടെ പ്രേരണ മൂലം ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലും ചെമ്മീൻ മൊഴിമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടു. Anger of the sea എന്നായിരുന്നു സിനിമയുടെ പേര്. ഹൃദയസ്പർശിയായ ഗാനങ്ങൾ ഈ ചലച്ചിത്രത്തിൽ വേണമെന്നും നിർബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു.
വയലാർ സലീൽ ചൗധരി ടീമിന്റെ ഹൃദയസ്പർശിയായ ഗാനങ്ങളും ചിത്രത്തിന്റെ മാറ്റ് കൂട്ടുവാൻ സഹായിക്കുമെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ

ബാബു സേട്ട് ഇന്ദിര ഗാന്ധിയിൽനിന്നും അവാർഡ് സ്വീകരിക്കുന്നു

Community News –Kochi

On September 1st election was held for the position of Secretary and the working committee members of the Cochin Cutchi Memon Jamath. On September 3rd the General body meeting of Kochi Jamath was held at Salay Mohammed Sait Shadi Mahal. At the GBM, Jamath related topics were discussed and Jamath President **Mr. Anwar Hashim Sait**, announced the names of the winners of the election held at Phulwari School, on 1st September, under the strict supervision of the newly elected Returning Officer **Mr. Sadique Essa Sait** and Asst. Retruning Officer **Mr. Iqbal Zackariya Sait**.

Mr. Nazeer Ismail Sait is the new General Secretary and **Mr. Rafeeq Usman Sait, Mr. Adam Essack Sait, Mr. Mahmood Ebrahim Sait, Mr. M.K.Aslam Sait, Mr. Nazeer Abdul Lathif Sait, Mr. Abdul Aziz Essack Sait** are the new managing Committee members.

We wish them the best and hope as **Mr. Rasheed Usman**, mentioned during the speech that they won't consider the new designations as a decoration on their names. The community expects from them selfless commitment in serving the community and become shining examples for the future office bearers.

Our Jamath President is a person who got many unique ideas and visions for the progress of our community (Read Face to Face with Mr Anwar Hashim). Hope the new committee working together with the President will be a game-changer and will bring more prosperity in the lives of our community members.

His new vision, "Job for all" is a foresighted program that can bring prosperity to our community. Let us all, the elected members and the members of the community work together to make this noble cause a reality. Insha Allah.

Vice President Mr. Riaz Ahmad addressing the Jamath General Board Meeting

President, Mr. Anwar Hashim Sait

Vice President, Mr. Riaz Ahmed Sait

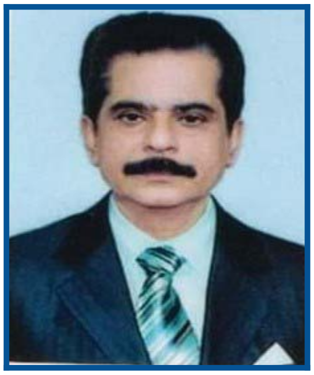

Secretary,, Mr. Nazeer Ismail Sait

Treasurer -A.R. Ahamed Sait

Kochi Cutchi Memon Jamath Executive Members

Asst.Treassurer– Abdul Khader Yacoub Sait (kika)

Newly Elected Committee Members

Rafeeq Usman Sait

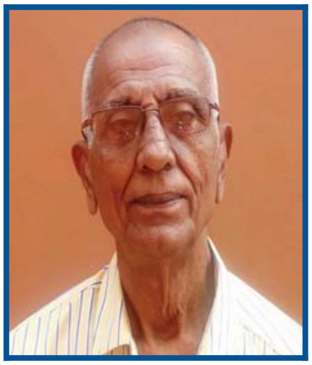

Adam Essack Sait (Basha)

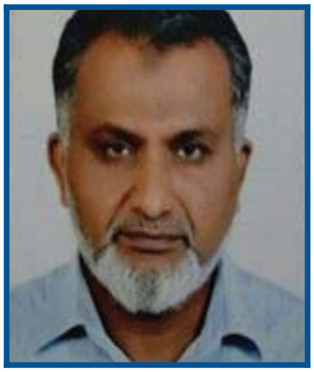

Mahmood Ebrahim Sait (Munna)

M.K.Aslam Sait

Nazeer Abdul Lathif Sait

Abdul Aziz Essack Sait

The Flying Time

By

Ms Asma Atheek

Time flies keeping life awake

Life flies keeping memories awake

Memories fly keeping old age awake

Old age flies when death awake

Back to God, we fly, keeping good deeds awake.

To meet God, we have to die

To meet death, you have to live

To live life, you have to be good

To do good you have to have a heart

To have a heart you have to respect

To respect others, you have to be kind

To be kind you have to be religious

To be religious you have to understand God.

To understand God, you have to live.

If to live, you have to share

A share God doesn't want,

Our food, clothing, money he doesn't want,

His share we submit not be to him,

But to the poor and destitute,

Where God we can find.

Submit yourself in goodness, and see thy happiness in their eyes.

Live life in God's shown path.

Long live, merrily live, healthy you live.

Let's Smile with our heart. Not a grin.

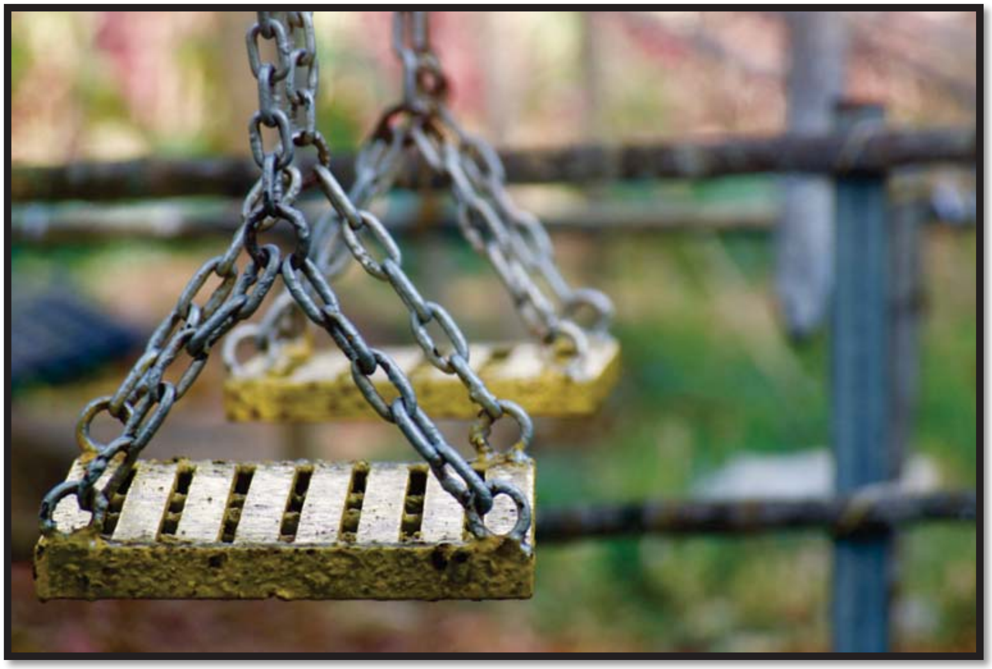

The Much Needed Break!

By

Mrs Afzeen Ansar

That awesome feeling when you count days to return to your home land. That's one feeling every expat would want to relive again and again. The endless shopping list, the packing frenzy and excitement to reach the airport way ahead of time. What fun!

So here I was at Cochin International Airport, looking at the iconic large elephant, decorated beautifully and wishing that I would not have to see it anytime soon. The taxi drive home from airport is always a pleasant experience. Watching the narrow roads, zillion billboards, motorist who search for adventures on the bumpy roads and commuters who cross the roads without any fear of death in their eyes. I am finally home. Home to a land where all Bakers are Best Bakers and where the VIP in everyone's life is the Garbage man who comes thrice a week.

Once home, the food just keeps coming our way. Alhamdullilah! Eating Mom-Made-food is a luxury that expats treasure. After a good sleep to get rid of all the jet-lag, the fun part starts: Visiting your relatives or, if you are lucky enough, being visited by your relatives. Local delicacies are the first thing we admit we missed, after the mosquito bites of course.

Rain: The best part of visiting Cochin in July and August. The first few rains are welcomed with open arms and windows. But the day you realize that the number of rain showers in a day exceeds the number of times you make tea, the rain becomes that relative we all tolerate just because we are family. But hey, tolerance is what Cochin is all about. We tolerate heat and rain in the same season, we welcome Pappadum with our main course and sweet dish and we tolerate motorist overtaking from left, right and center.

I'm absolutely impressed by how my city has changed. I remember days when minimum auto rates were 12 rupees, when only car owners had the luxury of going to Ernakulum in comfort, when people did not care much about how they dressed. Now car drive is an Uber away , people invest more on their attire and auto drivers would look at you as if you had asked them their Kidney's if your dared to give them anything less than 30 rupees(minimum fare).

As my vacation comes to an end, I try to enjoy every morsel of love my land is showering on me in various way. These are things I would definitely miss once I return back to my life in another land : The smell of rain, the free time , the chats with my parents , the smile on my children's face as they happily play with their cousins and the Garbage man who takes plastic only on Wednesdays.

I could write more as I munch on goodies from Best Bakers, enjoying the rain while expertly swatting away the "All-Out" immune mosquitoes. But let's not test the Tolerance level of all readers.

I end my holidays humming: **Khwaab Ho Tum Ya Koi Hakeekat, Kaun Ho Tum Batlaao !?**

Real Life Humors

SMART FAMILY

Five-year-old got irritated with his 2-year old brother and complained:

"Mom! Why can't you delete him and dowload another brother from the play store!!!"

- Afzeen Ansar

visa

വിസ

J.M.EBRAHIM SAIT

Retd. Section Officer

ദുബായ് എയർപോർട്ടിലെ ശബ്ദമുഖരിതമായ ചുറ്റുപാടിലും മുനീറിന്റെ ചിന്തകൾ അങ്ങ് കണ്ണൂരിലാണ് ഓടിയെത്തുന്നത്. മകളുടെ കല്യാണമാണ് നാളെ. സമയത്ത് എത്താൻ കഴിയുമോ എന്നാണ് ചിന്ത. ചില സാങ്കേതിക കാരണങ്ങളാൽ ഫ്ളൈറ്റ് ലേറ്റാണ്. സീനത്തിന്റെ കത്തിൽ എഴുതിയിരുന്നു, "കാലു വയ്യാത്ത പെണ്ണല്ലേ, നല്ല തുക കൊടുക്കേണ്ടി വരും. ഒരു ചെറുക്കൻ വന്നിട്ടുണ്ട്." പിന്നീട് കുറച്ചുകാലം ഒന്നുമറിഞ്ഞില്ല. ചെയ്യാത്ത തെറ്റിന് ജയിൽവാസം. ഒരു ബംഗ്ലാദേശുകാരൻ പറ്റിച്ചതാണ്. മോഷണകുറ്റം എന്റെ പേരിലാക്കി. തന്റെ പണിയും പോയി. നിരപരാധിത്വം തെളിയിക്കുവാൻ ദൈവം തുണച്ചുവെങ്കിലും സമയം കുറേ കടന്നുപോയി. ഒരാഴ്ച മുൻപ് കല്യാണം ഉറപ്പിച്ചുകൊള്ളാൻ സീനത്തിനോടു പറഞ്ഞു. 'കുറച്ചു കാശു കൊടുക്കാം. കുറച്ചു സാവകാശം കിട്ടിയാൽ ബാക്കി തുകയും കൊടുക്കാം.' സീനത്തു പറഞ്ഞു. "ഇക്ക പെട്ടെന്നു ബരീം."

സമ്പാദിച്ചതെല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇനി പുതിയ ജോലിയിൽ പ്രവേശിക്കണം. എന്നെ വിശ്വസിക്കുന്ന ഒരു സുഹൃത്ത് ഒരു വിസ ഒപ്പിച്ചു തന്നിട്ടുണ്ട്.

അപ്പോഴേക്കും അനൗൺസുമെന്റ് വന്നു. ഇൻഡ്യയിലേക്കുള്ള ഫ്ളൈറ്റ് ഉടനെ പുറപ്പെടും...

എല്ലാ പരിശോധനാ നടപടികളും കഴിഞ്ഞ് ഫ്ളൈറ്റിന്റെ ഓരോ പടികളും കയറിയപ്പോഴും മുകളിൽ നിന്നും താഴേക്ക് ഇറങ്ങേണ്ടിവന്ന പടികളായിരുന്നു മനസ്സിൽ. വിമാനം പറന്നുയർന്നപ്പോഴും ജനലിൽ കൂടി അറിയാതെ താഴേക്കു നോക്കിപ്പോയി. തന്റെ ഭാര്യയും കുട്ടികളും എത്രയോ താഴെയായിപ്പോയല്ലോ എന്ന ചിന്തയായിരുന്നു. നിക്കാഹിനു മുൻപ് വീട്ടിൽ എത്തിയാൽ മതിയായിരുന്നു.

മകൻ ഷമീർ കുടുംബഭാരം കൊണ്ട് വിദ്യാഭ്യാസം പാതിവഴിക്കു നിർത്തി. അനിയത്തിയെ പഠിപ്പിക്കണം. "ഉപ്പാ വിഷമിക്കണ്ട...ട്ടോ" അവന്റെ വാക്കുകൾ തന്റെ മനസ്സിനെ ഞെട്ടിച്ചു... വേദനിപ്പിച്ചു. അപ്പോഴും പ്രാർത്ഥിച്ചു "പടച്ചോനേ എന്റെ മക്കളെ നീ കാത്തോളണേ..." ദൈവം പ്രാർത്ഥന .കേട്ടു. നല്ല മാർക്കു വാങ്ങി അവൾ ജയിച്ചു. വൈകല്യം അവളെ തളർത്തിയില്ല.

കഴിഞ്ഞ അവധിക്കു വന്നപ്പോൾ സഹോദരി ഫാത്തിമ ചോദിച്ചു.

"ഷെറിനെ പഠിപ്പിച്ചാ മാത്രം മതിയാ... ബടങ്ങിലും ചെക്കനെ തരാക്കണ്ടേ...."

"ബേണം ഇത്താ.... ങ്ങള് തന്നെ കണ്ടുപിടിക്ക്... ഞാനിവിടില്ലല്ലോ.."

കാലം ശുഭാപ്തി വിശ്വാസത്തോടെ കടന്നുപോയി... പെട്ടെന്നാണ് പ്രവാസി ജീവിതം താളം തെറ്റിയത്. പിന്നെ കുടുംബത്തിൽ എന്തൊക്കെ സംഭവിച്ചു എന്നറിയില്ല. സ്വപ്നങ്ങൾ ഒന്നും

കോർത്തിണക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. ജയിൽ മോചിതനായശേഷം വീട്ടിൽ വിളിച്ചു. സീനത്തിന്റെയും ഷമീറിന്റെയും ഷെറീനിന്റെയും ശബ്ദങ്ങൾ അന്തരീക്ഷത്തിൽ മാറ്റൊലി കൊണ്ടതു പോലെ തോന്നി. കല്യാണം ഉറപ്പിക്കാൻ തന്റെ അനുവാദത്തിന് കാത്തിരുന്ന കുടുംബം സന്തോഷം കൊണ്ട് നൃത്തം ചവിട്ടുന്നതായി തോന്നി. ഫ്ളൈറ്റിനുള്ളിൽ ശ്വാസം മുട്ടുന്നതു പോലെ തോന്നി. ഒന്നെത്തിയിരുന്നെങ്കിൽ....... അപ്പോഴാണ് ഒരറിയിപ്പ്. കാലാവസ്ഥ മോശമായതിനാൽ കറാച്ചിയിൽ തങ്ങി വെളുപ്പിന് പുറപ്പെടും എന്ന്.

എല്ലാം സഹിക്കേണ്ടതു തന്നെ...... സഹിക്കാൻ ഇനി പഠിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ.... എയർപോർട്ടിൽ തന്നെ ഇരുന്നു. ഉറക്കം വരുന്നില്ല. ചിന്തകൾ പാഞ്ഞുപോയി. കല്യാണപ്പന്തലിൽ താൻ ഓടിനടക്കുന്നതായി തോന്നി. വന്നവർ കുശലം ചോദിക്കുന്നു. ഒരു പുഞ്ചിരിയിൽ ഒതുക്കുന്നു. സീനത്ത് വിളിച്ചു.... "മോൾക്ക് ഈ ഉടുപ്പ് നന്നായി ചേരുന്നുണ്ടോ" ഷമീർ ഓടി വന്നു. "ഉപ്പാ...ദേ... ഹാജിയാർ തെരക്കുന്നു." ചെറുക്കന്റെ വാപ്പ "ങ്ങള് എത്തിയത് ബല്ലരെ സന്തോഷായ്. ങ്ങടെ മോളെ പൊന്നുപോലെ നോക്കിക്കൊള്ളാം.... ബേജാറാകണ്ട."

അങ്ങിനെ അറിയാതെ കണ്ണുപാളി... ഞെട്ടി ഉണർന്നു. അടുത്ത അറിയിപ്പിന്റെ ശബ്ദം. ഫ്ളൈറ്റ് റെഡി. വീണ്ടും യാത്ര തുടർന്നു. ചിന്തകൾ വഴിമാറി സ്വപ്നങ്ങളായി....

എയർ ഹോസ്റ്റസ് വന്ന് തട്ടി വിളിച്ചപ്പോഴാണ് നാട്ടിൽ എത്തിയ വിവരം അറിഞ്ഞത്. കാലുകൾക്ക് വേഗത പോരെന്നു തോന്നി. പുറത്തേക്കിറങ്ങാനുള്ള ധൃതിയായി. അധികം ലഗ്ഗേജൊന്നും ഇല്ലാത്തതിനാൽ ഓട്ടോയിൽ തന്നെ യാത്ര തുടർന്നു. വിവാഹം പൊടി പൊടിക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കും. വീട്ടിന്റെ മുറ്റത്ത് എത്തി. ചടങ്ങുകൾ കഴിഞ്ഞ മട്ടിൽ ഒരു നിശ്ശബ്ദത. സാവധാനം പന്തലിലേക്ക് നോക്കി.. അപ്പോൾ പുറകെ നിന്നും ആരോ തട്ടി.

തിരിഞ്ഞു നോക്കി.... ബാപ്പുട്ടി.

"ങ്ങള് ബരണ ബഴിയാ...."

"അതെ.. നിക്കാഹ് കഴിഞ്ഞോ...."

"അപ്പ നിങ്ങ ഒന്നുമറിഞ്ഞീലാ.."

"എന്താണിക്കാ...."

"നിങ്ങ ദുബായീന്ന് വന്ന് സ്ത്രീധന തുക തരുന്ന് നിരീച്ചു കാത്തിരുന്ന്, നിക്കാഹ് നടന്നില്ല... പിണങ്ങി നിക്കുക."

മനസ്സിൽ മിന്നൽപ്പിണർ പാഞ്ഞു. എല്ലാ നഷ്ടപ്പെട്ട താൻ എങ്ങിനെ അവരുടെ മുഖത്തു നോക്കും.

തന്റെ സുഹൃത്ത് തന്ന വിസയിൽ വീണ്ടും ജോലിക്കു പ്രവേശിച്ച് കടം തീർക്കാമെന്ന് വിചാരിച്ചതാ....

ഏതായാലും അല്പം സാവകാശം ചോദിക്കാം... മുനീർ വീട്ടിനുള്ളിലേക്കു കയറി.. അപ്പോഴേക്കും ചെറുക്കനും ബാപ്പയും പുറത്തേക്കിറങ്ങി വരുന്നു. അസ്സലാമു അലൈക്കും" മുനീർ പറഞ്ഞു. മറുപടി അവർ പറഞ്ഞില്ല.

"ങ്ങള് ബാക്കിന് ബെലയില്ലാത്തവരാണ്. കാശ് തരാണ്ട് നിക്കാഹ് നടക്കൂല്ല. കാറും ബംഗ്ലാവും എസ്റ്റേറ്റും ഒള്ള പെണ്ണ് വന്നതാ. ങ്ങടെ മോള് വിദ്യാഭ്യാസം ഒള്ളവളാന്ന് കരുതി സമ്മതിച്ചതാ"

"അബ്ദുന്റെ വാപ്പ ഒന്ന് ക്ഷമിച്ചോളിൻ. ഇൻഷാ അല്ലാ അടുത്ത വരവിന് മുമ്പു തന്നെ ങ്ങടെ കാശ് അയക്കാം. പൊരുത്തപ്പെടീൻ."

"ഇപ്പ എന്താ കൊയപ്പം.... ബെറും കൈയോടെയാ ബന്നത്...."

"അതെ.... ബാപ്പ... ഞാൻ ഒരു കേസിലായിപ്പോയി. എല്ലാം നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയി...."

"ബേഷ്.... അപ്പം അടുത്ത പ്രാവശ്യം വരുമ്പോ എന്ത് പറയും.... നമ്മളെ ബിട്ടേക്കിൻ..."

മുനീർ തലതാഴ്ത്തിക്കൊണ്ട് വീട്ടിനുള്ളിലേക്ക് കയറി. കരഞ്ഞുകരഞ്ഞ് കുഴഞ്ഞു കിടക്കുന്ന സീനത്തിനെ കണ്ടപ്പോൾ മനസ്സു വേദനകൊണ്ടു പിടഞ്ഞു. ഷമീർ ഉമ്മയെ മടിയിൽ താങ്ങി ഇരിക്കുന്നു. വാപ്പയെ കണ്ടയുടൻ കണ്ണ് തുട

ാകൊണ്ട് ഷെറിൻ "ഉപ്പാ... ഞാൻ ഉമ്മച്ചിയോടു പറഞ്ഞതാ ബെഷമിക്കണ്ടാന്ന്. ഇഷ്ടമല്ലാത്ത കല്യാണം വേണ്ടാന്ന്."

"സീനത്തേ.... ങ്ങള് കരയാണ്ടിരിക്കിൻ എല്ലാം പടച്ചോന്റെ തീരുമാനമാ... മോള് കൊച്ചല്ലേ... ബേജാറാകാണ്ടിരിക്കിൻ...." മുനീർ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു.

"ഉപ്പാ......ങ്ങടെ കഥകളൊക്കെ ഉമ്മച്ചി പറഞ്ഞു. എന്നാലും ഉമ്മച്ചിക്ക് ഒന്നും താങ്ങാനുള്ള കഴിവില്ല. ഈ ദുനിയാവില് പണമാണ് ബലുതെങ്കിൽ അവർ അതിന്റെ പിന്നാലെ പോട്ടെ... എന്ന് ഉമ്മച്ചിയോടു പറഞ്ഞതാ...."

മുനീർ സാവധാനം പുറത്തേക്ക് ഇറങ്ങി. എല്ലാപേരും പോയി. പന്തലിൽ കുറച്ചുപേർ കൂടിയിരുന്നു. അടക്കത്തിൽ എന്തോ സംസാരിക്കുന്നു. സമീപത്ത് ചെറുക്കന്റെ ബാപ്പ തൂണിൽ പിടിച്ച് പുറം തിരിഞ്ഞു നിൽക്കുന്നു. ഒന്നുകൂടി പറഞ്ഞു നോക്കിയാലോ.... അല്ലെങ്കിൽ വേണ്ട.... എല്ലാം മൊത്തത്തിൽ ഒരു മൂകത. മുനീർ കസേരയിൽ തലക്കു കൈകൊടുത്ത് ഇരിക്കുന്നു. പെരുമഴയുടെ ശബ്ദം നിലച്ച പ്രതീതി. ഒരു പതിഞ്ഞ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നു. "മുനീറെ....ങ്ങട് നോക്കിക്കേ... നിന്റെ ബെഷമം തന്നെയാണ് ഞങ്ങടേയും ബെഷമം. ഞാനൊരു കാര്യം പറഞ്ഞാലെക്കൊണ്ട് നീ കേക്കുവോ..."

മുനീർ പെട്ടെന്ന് തല പൊക്കി നോക്കി, ഫാത്തിമാ.

"എന്താ ഇത്താ...."

"ഞങ്ങള് എല്ലാപേരും കൂടി ഒന്നാലോചിച്ച്, എല്ലാവർക്കും സമ്മതമാണ്."

"ഒന്ന് തെളിച്ച് പറ ഇത്താ... ഈ വീടുവിറ്റ പണം കൊടുക്കാമെന്നാണോ...ഇല്ല... ഇനിയൊരു കിടപ്പാടം ഉണ്ടാക്കാൻ കയ്യൂലാ..."

"അതൊന്നുമല്ല മുനീറെ... എന്റെ മോൻ സലീമിന് ചെറിയ ജോലിയേ ഉള്ളൂ. എന്നാലും അവൻ അദ്ധ്വാനിയാ. നീ സമ്മതിക്കോ... നിന്റെ മോളെ അവനു കൊടുക്കാൻ ഇഷ്ടമാകുമോ"

"ഇത്താ... അവൾക്ക് ഒരു കാലു വയ്യാത്തതല്ലേ... അവനിക്ക് മനസ്സു വരോ..."

"അവനാ എന്നോടു പറഞ്ഞത്. നല്ല ശീലൊള്ള മൊഞ്ചുള്ള കൊച്ചല്ലേ... പഠിത്തോം ഉണ്ട്.... എനിക്ക് ആഗ്രഹണ്ട്, എന്താ..."

ആ സമയം സീനത്തും ഷമീറും പുറകെ എത്തി. "ഞങ്ങക്ക് എല്ലാപേർക്കും സമ്മതാ..."

പെട്ടെന്ന് മഴ മാറി മഞ്ഞുമഴയായതുപോലെ മുനീർ ചാടി എഴുന്നേറ്റു.

"സലിം എവിടെ ഇത്താ..."

ദേ നിൽക്കുന്നു ആ പന്തലിൽ."

സലീമിനെ നോക്കി മുനീർ വിളിച്ചു. മോനേ.... ഇങ്ങട് വന്നേ...."

ഈ അലതല്ലുന്ന സന്തോഷം കണ്ട ചെറുക്കന്റെ വാപ്പ ആകാംക്ഷയോടെ നോക്കി.. സലീം അടുത്തുവന്നു പുഞ്ചിരിയോടെ തല കുനിച്ചു നിന്നു.

"മോനേ..........ഞാനിനി ഗൾഫിലേക്ക് പോകുന്നില്ല."

"ഞാൻ അതു പറയാൻ നിരീച്ചതാ. ഉപ്പ ഇനി കഷ്ടപ്പെടണ്ട....ഞാനും ഷമീറും ഉണ്ടല്ലോ."

"അതല്ല മോനേ... നീ ഒരു വലിയ ഭാരം ഇറക്കി വച്ചു. നിനക്ക് ഒരു വലിയ സമ്മാനം തരുന്നുണ്ട്."

"അതെന്താണുപ്പ."

"എന്റെ കൈയിലുള്ള ഒരു വിസ നിനക്കു തരും. നീ പോയി വലിയവനായി വരണം. പടച്ചോൻ നിനക്കു നല്ലതു വരുത്തും."

"ഇല്ല. അത് ഷമീറിന് കൊടുക്കണം.

"ഇല്ല സലീമേ... നിനക്കുള്ള നമ്മുടെ സമ്മാനം." ഷമീർ പറഞ്ഞു.

ആ സമയം ചെറുക്കന്റെ ബാപ്പ കടന്നു വന്നു. "ഇക്കാര്യം നേരത്തേ പറഞ്ഞിരുന്നെങ്കിൽ എന്റെ മോനിക്ക് വിസ കൊടുക്കാമായിരുന്നല്ലോ."

"ഞങ്ങൾ മോൾക്ക് വേറെ നിക്കാഹ് ഉറപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞു. ഇനി ങ്ങക്കു പോകാം." ★

Islam— The Way of Life

By

Dr Mohamed Ali Essa

Dr. Mohamed Ali Essa, Retd.Prof of Mech Eng. of TKM college of Eng. Former Principal Younus College of Eng. Former faculty of Muscat Technical Industrial College, Oman, Former guest faculty Cochin University for ship Technology course. Former member of Board of Studies and faculty of Kerala University and former member of Board of studies in Engg of Gandhi University and governing body member of TKM. Did B.Tech from College of Eng. TVM, M.Tech from IIT Madras, Phd from IIT, Bombay. Here's his story.

I was born in Cochin in 1942 Feb. At that time no play school, LKG or UKG. I was admitted in a Madrasa at the age of 4. Alhamdulillah I completed Quran recitation at the age of 5 and then only admitted to school. My mother taught me how to pray and my father used to take me to masjid sometimes. My uncle who was deaf and dumb was very pious and when I stay there he makes us wake up by fajar take us all to masjid and after prayer he used to buy tea and vada for those who went for prayer. This gave an incentive to get up and go for fajar.

In Kayamkulum and Trivandrum we prayed some time but not regular due to studies. There was communal harmony and we could live peacefully. We had fear of God and did whatever was possible at that time. When I came to Quilon prayers and fasting became little regular until I came to Bombay for PhD. Alhamdulillah, Allah has provided good people to guide me there. Our registrar Azeem Bai, my relatives Azeezba and Jeejam Bai gave us necessary preaching. One Khan Sahib of Indore checked my recitation of Quran and taught me little bit Arabic language and gramer. I thank all and pray to Allah for forgiving their sins and bless them all with all the goodness.

After coming back to Quilon in 1980 I met with an accident and had to remain at home for 2 months. I got a Malayalam translation of Quran by Muttanissery and started reading. It was a wonderful experience opening my way to Allah. I became regular in prayer, fasting and charity. This really helped me to trust fully in Allah during my bad times from 1981 to 1991.

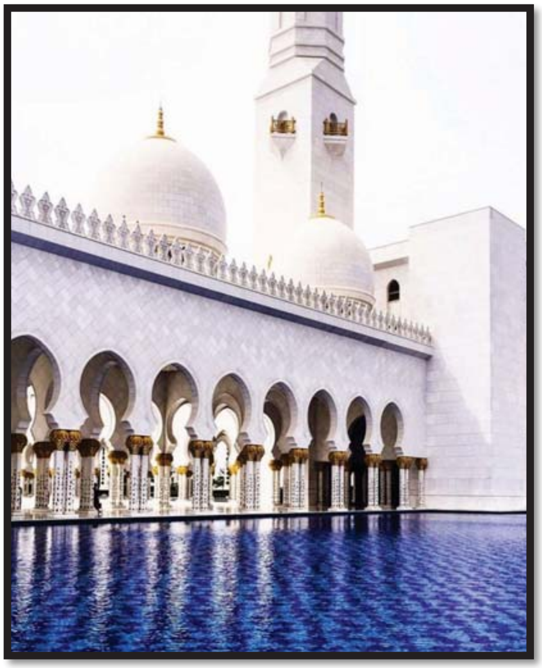

When I took up the job in Muscat in 1991 all my financial problems were over, I could Alhamdulillah go for my first Hajj with wife in 1993 from there. I thoroughly read Quran translation by Amani Moulavi which released me from all superstitions and taught me the inner meaning of Quran with hadees.

I could go for Hajj from Trivandrum and from Quilon (When I was Principal of YCET) with wife in 1998 and 2006. I also went for an Umra with

family in 2001 from Kuwait. In 2014 I went for an Umra alone as my wife was not well. I am thankful to Allah for all the blessings He has showered on me.

I am thankful to Sheikh Yawar Baig for his emphasis on the importance of Tahajjath to become closer to Allah and his lectures on how to live and be a leader in the Islamic perspective. I was with him in Feb 2012 for 5 days and in contact with him through mail. He is the Chairman of the Standard Bearers Academy in Hyderabad and a religious and management expert. He is a source of inspiration for all who meet him or hear his lectures. May Allah bless the Sheikh with health and long life to fulfill his dreams Aameen.

Alhamdulillah all my ambitions are satisfied, all my children are well off. I pray to Allah to make me die peacefully with Eeman. May Allah, the Almighty God bless all to live in the right path and to die with Eeman Aameen. May Allah forgive my parents and admit them in Jannath and direct myself, my wife, children, grand children and in laws and all the humanity in the right path Aameen

പാഞ്ചോ ഖാളം

By

Mr M E Razack Seelat

ഹേ പാഞ്ചോ ഖാളം ജോ ബാറൂ
പാന്കേ യാദ് കർറോ ഖുദാകേ
നാമാസ് റോജ റക്കോ
ദുവാ കർറോ ഖുദാവട്ട
പാഞ്ചോ ഖാവും ആയെ ഖാസി
മേമൻ ഖാളം ആയെ ഖാസി
ബലാ ഫിത്ന ഷഡോ
മാങ്കോ ദുആ ഖുദാ വാട്ട്
നായെ പാന്കേ ഖായം ഈ
ദുനിയാ
ചാർ ഡീ ജോ ഈ ദുനിയാ
ഡൊക്ക് തീ പാന്കേ ബാച്ചായജ
ജന്നത് നസീബ് ക്കർജ്ജ

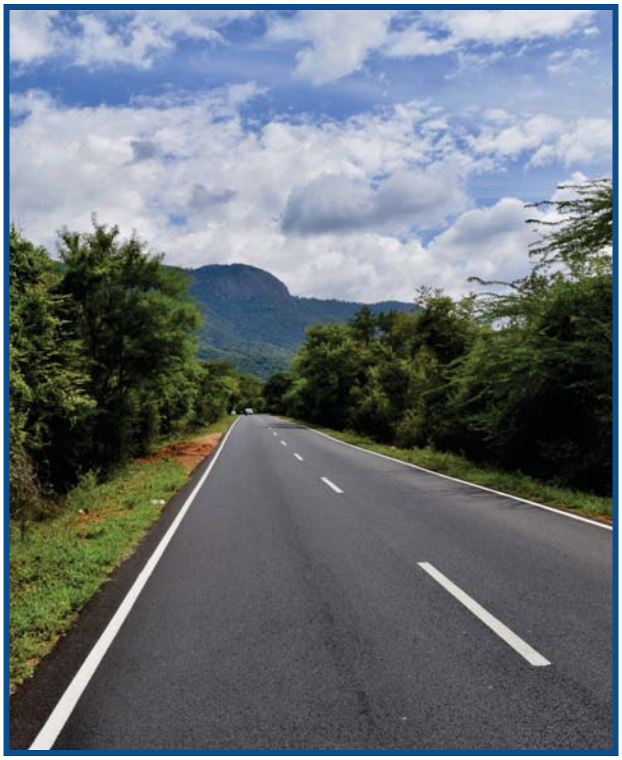

Teach Yourself Cutchi - Part 1

By

Mr J M I Sait

The series is being produced in five different languages, English, Malayalam, Hindi, Urdu and Guajarati with the dual intention of providing a re-education medium for the emigrant Cutchi population and as a guide for others who wish to visit or work in Cutch. The series is designed primarily as a language tutor, but is also an introduction to the geography, history and culture of Cutch. It is intended to strengthen the ongoing efforts of the Government of Gujarat, public and private institutions and individuals to propagate the Cutchi language. The five languages will cover practically the whole migrant Cutchi population. Nevertheless, other languages will be considered for inclusion in the series if there is sufficient demand .

AUTHOR'S PREFACE Cutchi is both live and dead. It lives strong among the Cutchi population in the state of Kerala in India and a few African countries, particularly with Keralite migrants of Cutchi descent and a few members of the older generation. It has gone dead among many other Cutchi communities as a consequence of local assimilation due to more than one reason. Cutchi has no script in use now, though it is said that it had one of its own before the advent of British rule in India. For a while Cutchi speakers used Sindhi, Urdu and Gujarati scripts while keeping Cutchi dialect alive. In course of time this also came to a halt as the medium of instruction in schools shifted to the local language— Malayalam, Tamil, Telugu, Kannada Hindi, Urdu and Gujarati—and the language in business circles followed suit. With the increasing change over to English in commerce and education a section of the society has moved further away. Nevertheless, the sentiment of the community of Cutchi descent has been maintained as a unique thread of tradition. Voices have been raised from different corners of the world demanding a revival of Cutchi as a language and for the rediscovery of a script for it. Various attempts are being taken by individuals and institutions towards this end. The present exercise is one motivated by the same intent on a broader base. It is hoped that the Cutchi Community will welcome it as an attempt to fill the gap. It should however, be noted that a language is best learnt from the mouth of a native. This work, therefore, is only a guide to enable the reader to start an interaction.

The reconstruction of Cutch after the devastating earthquake of 2001 has put it on a different pedestal. Reconstruction brought a boom with which large number of business-men and professionals move into the area. Already, being a district with a common border with Pakistan, Cutch had acquired strategic importance resulting in the deployment of service personnel, many accompanied by their families. The Gujarat Tourism Development Department and the Tourism Development Corporation have put in great efforts to attract visitors to the area.

With global interest in traditional arts and artifacts picking up fast commerce in Bandhini fabrics and handicrafts have also increased in phenomenal measures. All these developments call for a knowledge of Cutchi for the better communication , although Hindi and Gujarati are well understood and widely employed.

The present Teach Yourself Cutchi Series is designed to meet the needs of these various classes of visitors while also contributing to the revival of the language.

To be continued….

THE HARBINGER OF SUCCESS

By
Muhamed Ali,M.A;NELT
Resource Person , Nepris ,Plano ,Texas, USA

It goes without saying that all human beings want to be successful and thereby become happy. How many of us become successful and become happy? what is the reason for this?

Firstly, we must understand that success depends upon our performance and not upon our knowledge. Performance is directly connected to society which decides whether we are worthy or not. So, when the society becomes of convinced the worthiness of the Individual, it acknowledges it by attesting his performance which leads him to success. This is true in all walks of life, viz Marital Life, Family relation, Social interactions, and Career path, we have been working hard to become successful because we have seen people getting the benefit of hard work in some of the areas such as study and business, but it is limited to some areas of life which doesn't guarantee happiness.

If we analyze the cause of our failures and unhappiness, we can definitely realize that it is the lack of the Right Attitude which resulted in the failures, namely Flexibility and Adaptability. In this context, it is wise to understand that change is the only permanent thing in the Universe: our bodies are changing, nature is changing and so our Attitudes-Mind sets should also change by adapting to (Changing) circumstances.

If we learn to practice this way of our performance in Marital, social, work and play I can assure that we will become successful in life and always become happy.

Always remember that the Right attitude is the harbinger of success and happiness.

Yeh Hai Mumbai Meri Jaan

By

Manzoor Ebrahim

Of all the cities I lived in, I liked Mumbai the most. Even though my stay in that city lasted only for four years; I had the best days of my career in Mumbai office. Many interesting incidents happened during those years, but the one which is still fresh in my memory is a robbery.

I was robbed on the street in broad daylight. It happened in 2002. I was staying in our staff quarters at Mumbai Central (Byculla) and used to commute daily by bus (No.66). That was a Saturday afternoon. I was coming back home from the office. As the bus reached the Opera House junction, it broke down. I got down and started walking towards Mumbai central. As I reached the junction, a well-dressed person appeared in front of me. I was stunned to see him suddenly. He whispered, “You give me the money you have in your purse. Don’t try to be smart. You are surrounded by my men’. I was confused and became blank. Out of fear and anxiety, I confessed that I had only two hundred rupees in my pocket. He asked me to give him whatever I had. I opened my purse and took out the entire amount (10 pieces of Rs.20 notes). He took it and returned twenty rupees and told me, “Yeh hum choron ka husool hai’. He disappeared within seconds. Really a robber with principles! When I reached home and narrated this to my wife, she sang-

“Zara hattke zara bachke
yeh hai Bombay meri jaan”

ഒരു ഫ്ലാഷ്ബാക്

By

Mr Adam Ayub

1938 ജനുവരി 19. സ്ഥലം മട്ടാഞ്ചേരി പാലസ് റോഡിലെ ഹാജി ഇസാ സ്കൂൾ ജങ്ങ്ഷൻ. അവിടെ ഒരാൾക്കൂട്ടം. ഒരാൾ ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറയുന്നു "ഇന്ന് രാത്രി". മറ്റുള്ളവർ ഏറ്റു വിളിക്കുന്നു "ഇന്ന് രാത്രി" "കൃത്യം ആറെ മുപ്പതിന്", എല്ലാവരും കൂടി '"കൃത്യം ആറെ മുപ്പതിന്", "പാരമൌണ്ട് ടാക്കീസിൽ", പിന്നെയും കോറസ് അതേറ്റു വിളിക്കുന്നു. "പാരമൌണ്ട് ടാക്കീസിൽ", " മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ സംസാരിക്കുന്ന ചിത്രം- ബാലൻ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നു". ജനങ്ങൾ അവർക്ക് ചുറ്റും തടിച്ചു കൂടി. അവർ നോട്ടീസുകൾ വിതരണം ചെയ്തു. അന്നത്തെ പരസ്യ രീതി വിചിത്രമായിരുന്നു. ഒരു സംഘം ആളുകൾ കവലകളിൽ കൂടി നിന്ന് മുദ്രാവാക്യം വിളിക്കുന്നത് പോലെ സിനിമയുടെ പേരും പ്രദർശന സമയവും മറ്റും ഉറക്കെ വിളിച്ചു പറയുകയായിരുന്നു രീതി.

അതൊരു ചരിത്ര സംഭവമായിരുന്നു. മലയാള സിനിമയിലെ ആദ്യത്തെ ശബ്ദ ചിത്രം കേരളത്തിൽ ആദ്യമായി റിലീസ് ചെയ്തത് കൊച്ചിയിലെ പാരമൌണ്ട് ടാക്കീസിൽ (പിന്നീട് റോയൽ ടാക്കീസ്) ആയിരുന്നു. ഇതിവിടെ പറയാൻ കാരണം ആ ചരിത്ര സംഭവത്തിന് പിന്നിൽ ഒരു കച്ചീക്കാരൻ ആയിരുന്നു എന്നതാണ്. അബ്ദുൽ സത്താർ സേട്ട്! അദ്ദേഹമാണ് ചരിത്രം കുറിക്കുന്ന സിനിമയുടെ ആദ്യ പ്രദർശനം തന്റെ ഉടമസ്ഥതയിലുള്ള തിയേറ്ററിൽ കൊണ്ട് വരാൻ കിണഞ്ഞു പരിശ്രമിച്ചത്. അതുവരെ നിശബ്ദ ചിത്രങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്ന "സിനിമാ കൊട്ടകകളിൽ" ശബ്ദം കേൾപ്പിക്കാനുള്ള സൌണ്ട് പ്രോജെക്ടർ, സ്പീക്കർ എന്നിവ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. സത്താർ സേട്ട് തന്റെ തിയേറ്ററിൽ ആദ്യമേ ശബ്ദ സംവിധാനങ്ങൾ ഒരുക്കി. സംസാരിക്കുന്ന സിനിമകൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന തിയേറ്ററുകളെയാണ് ടാക്കീസ് എന്ന് വിളിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്.

അങ്ങിനെ പാരമൌണ്ട് തിയേറ്ററിന്റെ ഉടമസ്ഥനും കേരളത്തിലെ അന്നത്തെ പ്രമുഖ വിതരണക്കാരനും തിയേറ്റർ ഉടമയുമായ കൊച്ചീക്കാരൻ അബ്ദുൽ

സത്താർ സേട്ട് മലയാള സിനിമയുടെ ശബ്ദ വിപ്ലവത്തിന്റെ കൊച്ചിയിലെ അമരക്കാരനായി മാറി.. ഈ വിവരങ്ങൾ 50 വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് ഒരു സിനിമാ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ വരികയുണ്ടായി.

ഈയിടെ "ദാനിയേലിന്റെ മക്കൾ" എന്ന ടെലിവിഷൻ പരിപാടിയിലും ഈ വിവരങ്ങൾ വന്നിരുന്നു, മാതൃഭൂമി പത്രത്തിന്റെ 'നഗരം' സപ്ലിമെന്റ് 2019 ജനുവരി 29-)ം തിയ്യതി ഈ വാർത്ത പ്രാധാന്യത്തോടെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മലയാളത്തിലെ ആദ്യ ശബ്ദ ചിത്രമായ ബാലനിൽ ഇരുപത്തിമൂന്ന് ഗാനങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു എന്നതും കൌതുകകരമായ ഒരു വസ്തുതയാണ്.

സത്താർ സേട്ടിന്റെ കാലശേഷം ഈ പ്രദർശനശാല പല കൈ മാറുകയും " സെലക്ട്", "റോയൽ" എന്നീ പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുകയും ചെയ്തു. തിയേറ്റർ ഇരിക്കുന്ന സ്ഥലത്തെ വസ്തു തർക്കവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട് ഒരു മാർവാടിയുമായി കേസ്സിൽ ഏർപ്പെടുകയും കോടതിയിൽനിന്ന് പ്രതികൂല വിധി വന്നതോടെ അദ്ദേഹത്തിന് തിയേറ്റർ നഷ്ടമാവുകയുമാണ് ഉണ്ടായത്. കൊച്ചിയിലെ പ്രമുഖ സിനിമാ നിർമ്മാതാവായ ടി.കെ. പരീക്കുട്ടിയുടെയും മുൻ ഗാമി ആയിരുന്നു അബ്ദുൽ സത്താർ സേട്ട്. .

പാരമൌണ്ട് തിയേറ്റർ നഷ്ടമായതിനു ശേഷം സത്താർ സേട്ട്, മട്ടാഞ്ചേരിയിലെ മറ്റൊരു തിയേറ്റർ ആയ ബോസ്കോ തിയേറ്ററിൽ മാനേജർ ആയി ജോലി ചെയ്തിരുന്നു.

അന്ന് പ്രദർശനത്തിനിടയിലെ ഇടവേളകൾ സാമാന്യം ദീർഘമായിരുന്നു. ഈ ഇടവേളകളിൽ സ്റ്റേജിൽ മറ്റു കലാപരിപാടികൾ നടത്തുമായിരുന്നു. ജീവനുള്ള പാമ്പിനെ ഒരാൾ കടിച്ചു മുറിക്കുന്നതായിരുന്നു ഒരു ദിവസത്തെ ഇടവേളയിലെ പരിപാടി. എന്നാൽ ഈ ദൃശ്യം കണ്ട കാണികളിൽ ചിലർ ചർദ്ദിച്ചു അവശരായി. ഇതോടെ മാനേജർ സത്താർ സേട്ട് ഇടപെട്ട് ഇടവേളയിലെ ഈ കലാപരിപാടി അവസാനിപ്പിച്ചു.

കച്ചീ മേമൺ സമുദായ

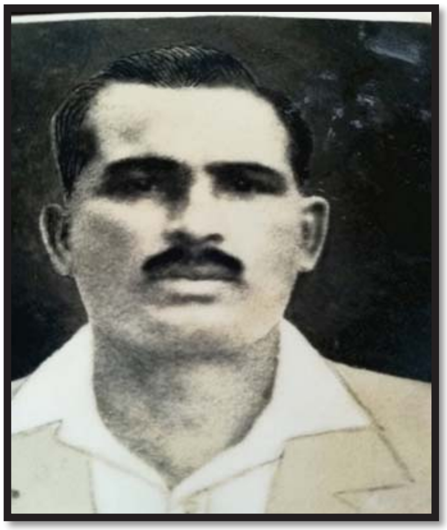

Abdul Sathar Sait

അംഗമായിരുന്ന സത്താർ സേട്ടിനെ സിനിമാ പ്രദർശനം നടത്തുന്നതിന്റെ പേരിൽ സമുദായം ആദ്യം എതിർത്തിരുന്നു. എതിർപ്പ് മറി കടക്കാൻ അദ്ദേഹം സമുദായത്തിലെ പ്രമുഖ വ്യക്തികളെ സിനിമ കാണാൻ ക്ഷണിച്ചു. ഇത് നേതാക്കളെ കൂടുതൽ ചൊടിപ്പിച്ചു. അന്ന് നന്നായി ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിക്കാൻ അറിയുന്നവർ സമുദായത്തിൽ

വളരെ കുറവേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവരിൽ ഒരാളായിരുന്നു സത്താർ സേട്ട്. ഒരിക്കൽ ബ്രിട്ടീഷ്കാരനായ പോലീസ് ഉദ്യോഗസ്ഥന് മുന്നിൽ സമുദായത്തിന്റെ ഒരു പ്രശ്നം അവതരിപ്പിക്കേണ്ടി വന്നപ്പോൾ സമുദായ നേതാക്കൾക്ക് സത്താർ സേട്ടിനെ ആശ്രയിക്കേണ്ടി വന്നു. അതോടെ അദ്ദേഹത്തിനെതിരെയുള്ള വിലക്കും അവസാനിച്ചു.

ഈ വിഷയം ഇവിടെ എഴുതാൻ മറ്റൊരു കാരണം കൂടിയുണ്ട്. മലയാള സിനിമാ ചരിത്രത്തിൽ സ്ഥാനം നേടിയ ആ ചരിത്ര പുരുഷൻ എന്റെ "മാതാമഹൻ" (ഉമ്മയുടെ പിതാവ്) ആണ്. സത്താർ സേട്ടിന് നാല് മക്കൾ ആയിരുന്നു. മറിയം ബായ്, അബ്ബാസ് സേട്ട്, കബീർ സേട്ട്, കുൽസും ബായ് എന്നിവരായിരുന്നു അവർ. ഇവരിൽ മൂത്ത മകളായ മറിയം ബായിയുടെ മൂത്ത മകനാണ് ഈയുള്ളവൻ. അൽഹംദുലില്ല എന്റെ മൂത്ത മകൻ അർഫാസ് അയൂബും ഇപ്പോൾ ഹിന്ദി സിനിമയിൽ തിരക്കുള്ള അസ്സോസ്യേറ്റ് ഡയറക്ടർ ആണ്. മട്ടാഞ്ചേരിയിലെ കരിപ്പാലം മൈതാനത്തിനടുത്തായിരുന്നു എന്റെ നാനാപ്പയുടെ വീട്. എന്റെ ബാല്യകാലത്തിന്റെ കുറച്ച് വർഷങ്ങൾ അവിടെയാണ് കഴിച്ചു കൂട്ടിയത്. ഞാൻ ജനിക്കുന്നതിനു മുൻപേ അദ്ദേഹം സിനിമയുമായുള്ള ബന്ധം അവസാനിപ്പികുകയും, ഞാൻ കൊച്ചു കുട്ടിയായിരിക്കുമ്പോൾ തന്നെ മരിക്കുകയും ചെയ്തു.

മലയാളം സിനിമയിലെ മറ്റ് കച്ചീ മേമൺ സാന്നിധ്യങ്ങളെ സ്മരിക്കാതെ ഈ ലേഖനം പൂർണ്ണമാവില്ല.. മലയാള സിനിമയുടെ യശസ്സ് അന്താരാഷ്ട്രതലത്തിൽ ഉയർത്തിയ, ചെമ്മീന്റെ നിർമ്മാതാവ് ബാബു സേട്ട്. കലാലയ ഫിലംസ് എന്ന

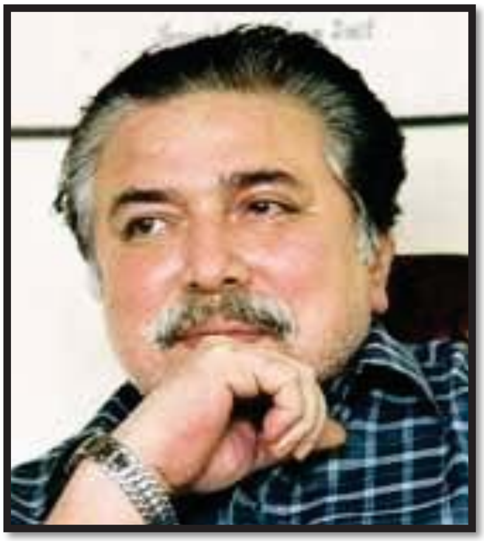

Babu Sait

ബാനറിൽ നിരവധി സിനിമകൾ നിർമ്മിച്ച H.H.ഇബ്രാഹിം സേട്ട്, കലാലയ ഫിലിംസിന്റെ പല സിനിമകൾക്കും കഥ എഴുതിയ എം.ഹുസൈൻ സേട്ട് എന്ന ചക്രധാരി. (എന്റെ സിനിമാ പ്രവേശനത്തിന് സഹായിച്ചത് ചക്രധാരിയാണ്. അതിനേ കുറിച്ച് പിന്നീടെഴുതാം). കലാലയയുടെ സിനിമകളിലൂടെ (ഡോക്ടർ, സുബൈദ) അഭിനയ രംഗത്ത് കഴിവ് തെളിയിച്ച ഷക്കൂർ സേട്ട്. ഇന്നത്തെ

തലമുറയിലാണങ്കിൽ, അഭിനയ – മോഡലിംഗ് രംഗങ്ങളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന നാസ്സർ ലത്തീഫ്. സിനിമാ നിർമ്മാതാവായ ആഷിക് ഉസ്മാൻ, കൂടാതെ തിരക്കഥ രംഗത്ത് വ്യക്തിമുദ്ര പതിപ്പിച്ച റഫീക്ക് സീലാട്ട്. നിരവധി സിനിമകൾക്കും സീരിയലുകൾക്കും തിരക്കഥ എഴുതിയിട്ടുള്ള റഫീക്കിന്റെ പ്രശസ്ത ചിത്രങ്ങൾ വക്കീൽ വാസുദേവ്, സയാമീസ് ഇരട്ടകൾ, പടനായകൻ എന്നിവയാണ്.

M Hussain Sait

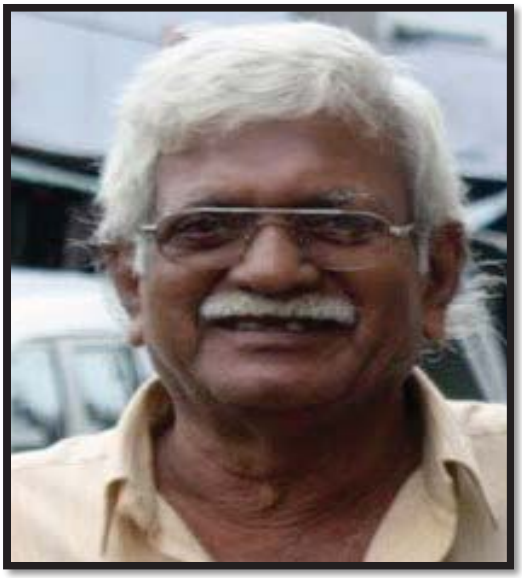

E A Shakoor Sait

മലയാളസിനിമയുടെ പ്രാരംഭ കാലഘട്ടം മുതൽ ഇന്ന് വരെ മലയാള സിനിമയിൽ കച്ഛീ സാന്നിധ്യം ഉണ്ടെങ്കിലും കേരളത്തിൽ നിന്ന് ഒരു കച്ഛീ സിനിമാ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഗുജറാത്തിലെ കച്ഛ പ്രദേശത്ത് നിന്നും നിരവധി കച്ഛീ സിനിമകൾ ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. 2015 ൽ പുറത്തിറങ്ങിയ "കാം ജാ കൂടാ " (കുഴിമടിയന്മാർ) ആണ് ഏറ്റവും പുതിയ കച്ഛീ സിനിമ. "ഹാരൂൺ-ആരൂൺ", "ഹെടാ-ഹൊാടാ" (ഇവിടെ-അവിടെ) എന്നിവ അവാർഡ് നേടിയ ചിത്രങ്ങളാണ്.

ഇതൊരു ആധികാരിക രേഖയല്ല. എന്റെ അറിവിൽപ്പെട്ട ചില കാര്യങ്ങൾ ഇവിടെ കുറിച്ചു എന്ന് മാത്രം. നമ്മുടെ സമുദായത്തിന്റെ സിനിമാ വേരുകൾ ഒന്ന് പരിശോധിക്കാനുള്ള ഒരു എളിയ ശ്രമം. പുതിയ തലമുറയിൽ നമ്മുടെ സമുദായത്തിൽ നിന്നും ഇനിയും ആരെങ്കിലും സിനിമയിൽ ഉണ്ടെങ്കിൽ അവരെ എനിക്ക് അറിയാത്തത് കൊണ്ട് പേരുകൾ വിട്ടു പോയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അത് മനപ്പൂർവമല്ല എന്ന് അറിയിക്കുന്നു. പഴയ തലമുറയിലെ സിനിമാ പ്രവർത്തകരുടെ ഒരു അനുസ്മരണം മാത്രമാണ് ഈ ലേഖനം.

Woman by the wayside

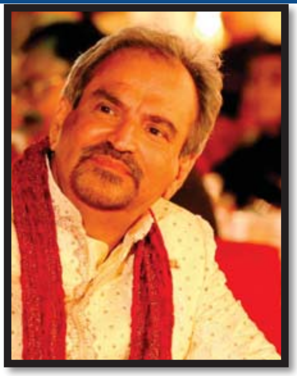

By

Mr Akber Ayub

I was travelling through interior Kerala gathering material for a coffee-table travel book. I was in Thirunelly, a green, hilly outpost in Wayanad, known for its ancient temples and fabulous trekking trails. On a cool Sunday morning, dawn was just breaking over the hills when I stepped out of my hotel room. The air was filled with the trills and cries of dulcet birds. And gnarled old trees whispered under a steady cool breeze. While I tramped over a long-winding track, a pariah dog from the slumbering village tagged along and kept pace.

Coming out of a bend in the rutted track I nearly bumped into a woman by the wayside. Her eyes bored into mine; holding my gaze until I looked away. I blinked, even as my mind registered her doleful eyes. Intrigued, I broke my stride, regarding her warily. Her eyes promptly welled with tears and a thin streak rolled down her cheeks. That stopped me in my tracks, and I turned towards her, even if ambivalently. Her face was a tapestry of torment; her eyes, pools of grief. Clearly, her mind was in a welter and she was desperate to connect with someone. So I listened as she began to talk. Of medium height, dusky and running to fat, she was clad in her native mundu and blouse. Jet-black hair gathered roughly in a tight bun at the back of her head…and the dim, tawny complexion flushed with a torrent of emotions. Mottled strands of hair streamed across her face in a sudden gust as she stood rooted, relating her pathos.

The dog sat on its haunches looking up hopefully, while the village slept in the soporific air.

> "You give but little when you give of your possessions. It is when you give of yourself that you truly give."

A victim of domestic violence, she lived with her husband and son in the hut across from the road. As I listened, her words began tugging at my heart. I didn't need another prompt. I accompanied her to her little shack. Tiled roof, mud walls and an earthy odour greeted me as I stepped under the awning.

Dark and middle-aged Vijayan, greying at the temples but with the fitness of a toiling villager, and lean and lanky Chandran, all of 18 years and bored to bones from idleness completed the family. The men in the house listened as I talked. It turned out they were victims themselves – of a harsh, uncaring world.

Words struggled to convey the intensity of long silenced sorrows. It mattered little that I was a rank stranger. I was human, just as much as they were.

Vijayan, quick on his feet and possessed of a nervous energy, was the sole breadwinner. Owning no land, he was the janitor in the only hotel in the village where I had checked in the night before. Young Chandran finished schooling at a government school the previous year and did odd jobs in the fields during harvest times. He was idle for the rest of the year – spent brooding mostly and staring at a bleak future. Tremulous tears pooled in Chandran's eyes as unspoken angst racked his face.

I've always had faith in the resourcefulness of the human mind; even one ravaged by circumstances and misfortunes. A surge of warmth radiated from my heart – and reached out to Vijayan and his family. So I prodded, and little by little, they began to open their hearts. Young Chandran carried old emotional scars. His vacuous eyes told me that he had suffered grave deprivations early in life. He probably was a loner while growing up – no rapport with his father and mother. And with good reason, he clamped shut at the mention of his early days. Eventually though, that triggered a slew of reactions: anger and aggression at his parents, resentment, and hurt – a deep suffering that had a poignant quality. Vijayan, on the other hand, sat dourly on the floor – just as he plodded through life, stoic and resolute.

Tact, understanding, and support led to a gradual unearthing of the pathos of their lives – the marginalized existence, the emotional deprivation, the all too frequent outbursts, the poignant moments, the longings, and the heartbreaks. I took the long journey with them into their aching lives until a gradual, seeming catharsis paved the way for what I thought was the beginning of a tentative healing. As if prodded by an unseen force, I urged them to climb over their dark days and

consider the possibilities, options, and promises in their lives – my Malayalam, unused for ages, straining to cope. I intuited that perhaps their sufferings have been preparing them in some way for creating their dark realities in life to learn and grow from what they created. Their dark creations so far have brought them pain and suffering. Perhaps it is time now for them to create a different manifestation, a new reality and by doing that, be rewarded. Pain too has its value. Perhaps it's time now for their lives to find a balance and joyous days to follow restless nights.

I don't remember how long I remained part of the charged air under that roof, but when I finally

walked out of the shack, I felt drained. Yet, I had the palpable feeling of a transformation of sorts having taken place…of despair into hope and callousness into caring.

Bitter barren hearts were brushed for once with finer human sentiments. There was so much raw emotion in that room…but out if that had emerged trust and faith. Preparing to leave, I felt the urge to hand over something more tangible. I dug into my pockets and came up with a hundred rupee note stuck providentially somewhere. Saramma, for that was her name, refused to accept it, but I pressed it into her palm anyway.

As I returned to the village track the pariah dog sprang to its feet and trotted across wagging its tail. I'd found a new friend.

Resuming my walk, now back to the hotel, I looked over my shoulder. Saramma and family were at their doorstep contemplating my receding form. I waved and they waved a farewell.

Chandran had his arm around his mother's shoulder. I felt happy for Saramma. That view soaked into my psyche and seemed to accentuate my being. I also felt oddly restored...perhaps a spurt in my mental energies, even a wash of simple joy. Sometimes we touch one another in such unexpected ways and come away the richer for it.

Few days later while I was researching material for an article I was writing for Life Positive magazine, I came across these words from the renowned Sufi saint Kahlil Gibran: "You give but little when you give of your possessions. It is when you give of yourself that you truly give."

I sat motionless for a few moments. Truly, when you give of yourself, you give to yourself. Silently another Sufi saying floated into my mind: "The more of ourselves we give, the more of ourselves we find."

Asaanjo Rasodo

Beef Roast - By

Dr Fathima Aslam

- Beef 1/2 Kilo, cut into small pieces.
- For Masala -
    - Red chili powder 1 tb spoon
      Pepper powder 1tb spoon
    - Turmeric powder 1/2 tb spoon
    - Whole Garam masala (2-3 each) - Cloves, Cinnamon & Cardamon
    - Cumin seed 1 tb spoon
    - Ani seed 1tb spoon
    - Small onions a handful
    - Ginger 1" piece, Garlic 10-12 cloves

Directions: Grind all these together, cook beef in this masala by adding Vinegar and Curry leaves. When cooked, simmer till water is evaporated. In coconut oil fry small onions and curry leaves. Add the cooked meat and fry till the oil separates.

Mutiya - By

Dr. Fathima Bai Luqman, Muscat

Grind together small Onion, Ginger garlic paste, Garam masala, green chili grind. Take some coconut and grind to a fine paste and keep aside.

Then take a Kadai sauté half of the masala paste till the raw smell goes off. Then Add mutton small pieces to it, add little chili and turmeric powder and then add coconut milk to it. Boil till the mutton is done.

In a separate Kadai, boil little water and put rice powder to it and stir well. Turn off the stove and add the remaining masala and ground coconut to it and make to a smooth dough.

By the time the Kadai with mutton starts boiling make small balls of rice powder and add to it. Simmer the flame till the rice balls are done add coriander leaves to it.

Add salt where ever needed (in gravy and atta) Tasty Mutiya is ready for serving.

Customized food photography by Anaa Shakeel @anaa.everywhere

പിന്നാമ്പുറം

By Mr Riaz Ahmed Sait

The Last Page

കൊച്ചിയിലെ കച്ഛീമേമൻ സംഘടനകൾ" എന്ന വിഷയത്തെ ആസ്പദമാക്കി നമ്മുടെ കഴിഞ്ഞകാല വർണ്ണോജ്ജ്വലമായ തുടക്കത്തിന്റെ ലഘുരേഖകളടങ്ങിയ പുനരാവിഷ്ക്കാരമാണ് "മേമൻ ബോലി" യുടെ അവസാന പേജിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളത്. 1977 കാലഘട്ടത്ത് ഇറങ്ങിയ കച്ഛീമേമൻ സമുദായാംഗങ്ങളുടെ പ്രഥമ പ്രസിദ്ധീകരണമായ "മേമൻ ടൈംസ്" ൽ നമ്മുടെ പ്രിയങ്കരനായ ശ്രീ റിയാസ് അഹമ്മദ് സേട്ട് നമ്മുടെ ആദ്യ കാല സംഘടനയെക്കുറിച്ചെഴുതിയ ലേഖനത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങളാണ് ഈ ലേഖനത്തിന്റെ ഉള്ളടക്കം

കച്ഛിമേമൻ സംഘടനകൾ-കൊച്ചിയിൽ

പണ്ടുകാലങ്ങൾ മുതൽക്കേ കച്ഛിമേമൻ സമുദായംഗങ്ങൾ സാമൂഹ്യസാംസ്ക്കാരികരംഗങ്ങളിൽ മുൻപന്തിയിലാണ് നിന്നിട്ടുള്ളത്. സങ്കുചിതമനോഭാവത്തിനുപരിയായി സമൂഹത്തിന്റെ പൊതുവായ പുരോഗതിക്ക് നിസ്സീമമായ പങ്ക് അവർ വഹിച്ചിട്ടു്. ഇന്ന് കൊച്ചിയിലെ പല പള്ളികളുടേയും, മദ്രസ്സകളുടേയും മറ്റ് സാംസ്ക്കാരിക വിദ്യാഭ്യാസ സ്ഥാപനങ്ങളുടെയും പിന്നിൽ പ്രവർത്തിച്ച കരങ്ങൾ കച്ഛിമേമൻ സമുദായങ്ങളുടേതായിരുന്നു. കച്ഛിമേമൻ സ്ഥാപിച്ച സംഘടനകളെകുറിച്ചും അവയിൽ പ്രവർത്തിച്ച വ്യക്തികളെ കുറിച്ചും സംക്ഷിപ്തമായ വിവരണം ഈ പംക്തികളിൽ തുടർച്ചയായി നൽകുന്നതാണ്.

<u>മുസ്ലീം എടുകേഷനൽ റിലീഫ് അസ്സോസിയേഷൻ.</u>

<u>ഏതാ</u>ണ്ട് 1935ൽ കൊച്ചിയിൽ ഉണക്കച്ചെമ്മീൻ വ്യാപാരത്തിൽ ഏർപ്പെടുത്തിയിരുന്ന അഞ്ചോ ആറോ കച്ഛിമേമൻ സമുദായങ്ങൾ ചേർന്നു രൂപം നൽകിയ ഒരു സംഘടനയായിരുന്നു മുസ്ലീം എടുകേഷനൽ റിലീഫ് അസ്സോസിയേഷൻ. മുസ്ലീം സമുദായത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസപരമായ മുന്നേറ്റതിനുവേണ്ടി നിശബ്ദമായി സേവനം അനുഷ്ഠിച്ച ഈ സംഘടനയുടെ പ്രസിഡന്റ് ജ:അബ്ദുല്ലാ ജാൻ മുഹമ്മദ് സേട്ട് (നെണ്ടാസേട്ടു) വും, സെക്രട്ടറി ഹാജി ഉസ്മാൻ മുഹമ്മദ് ഹാഷിം സേട്ടുവും, ട്രഷറർ പരേതനായ ജ: ഉമ്മർ ഹാജി സാലെ മുഹമ്മദ് സേട്ടുവുമായിരുന്നു. പരേതനായ ജ: ജാക്കബ് മുഹമ്മദ് കാസിംസേട്ടുവും, ഹാജി ഈസ്സാ ഹാജി അബ്ദുൾ സത്താർ സേട്ടുവും ഈ സംരംഭത്തിന് സഹായം നൽകിയവരിൽ പെടും. ജ:ജൂനസ്സ ഹാജി ഉമ്മർ സേട്ടു സംഘടനയുടെ കണക്കുകൾ സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ പ്രധാന പങ്കുവഹിച്ചിരുന്നു. അസ്സോസിയേഷനിൽ നിന്നും ധനസഹായം ലഭിച്ചു പഠിച്ചവർ പലരും വലിയ ഉദ്യോഗസ്ഥൻമാരും, വക്കീലൻമാരുമായി തീർന്നിട്ടു്. ഈ സംഘടനയിൽ നിന്നും എല്ലാ മുസ്ലീം വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും സഹായം ലഭിച്ചിരുന്നു.

എന്നാൽ 1942-ൽ രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധം ആരംഭിച്ചതിനുശേഷം റംഗൂൺ ഹാർബറിൽ ബോംബിങ്ങ് മൂലം ഇന്ത്യയിൽ നിന്നും കയറ്റിയച്ച ചരക്കുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടപ്പോൾ കൊച്ചിയിലെ ചെമ്മീൻ വ്യാപാരികൾ വളരെയധികം നഷ്ടം സഹിക്കേണ്ടിവന്നു. അതോടെ ഉണക്കചെമ്മീൻ കയറ്റുമതിക്കാരുടെ സാമ്പത്തിക സഹായത്തെ മാത്രം ആശ്രയിച്ചു പ്രവർത്തിച്ചിരുന്ന ഈ സംഘടനയും നിലച്ചുപോവുകയു ണ്ടായി.

കച്ഛിമേമൻ വെൽഫെയർ അസ്സോസിയേഷൻ.

ഏകദേശം 1945-ൽ മട്ടാഞ്ചേരി നാഥ കമ്പിനിയിൽ ബിൽഡിങ്ങിൽ രൂപംകൊണ്ട കച്ഛിമേമൻ വെൽഫയർ അസ്സോസിയേഷന്റെ അദ്ധ്യക്ഷൻ പരേതനായ ജ: ഇസ്മയിൽ ഹാജി ഈസാസേട്ടുവായിരുന്നു. ജ: ഹാജി ഉസ്മാൻ മുഹമ്മദ് ഹാഷിം സേട്ടു സെക്രട്ടറിയും, പരേതനായ ഹാജി ഹാഷിം മുഹമ്മദ് സേട്ടു ട്രഷററുമായിരുന്നു. ജ: ഹാജി ഈസാ ഹാജി അബ്ദുൾ സത്താർ സേട്ടു പരേതനായ ജ: അബ്ദുല്ലാ ഉമ്മർ സേട്ടു, ജ: ഈസാ അഹമ്മദ് സേട്ടു എന്നിവരായിരുന്നു ഇതിന്റെ ചില പ്രമുഖ പ്രവർത്തകർ. ഈ സംഘടന അക്കാലത്ത് ഇരുപതിനായിരം രൂപയോളം ഫണ്ടുശേഖരിക്കുകയും ഈ തുകയിൽ നിന്നും സാധുക്കളായ കച്ഛിമേമൻ സമുദായ അംഗങ്ങൾക്ക് കച്ചവടം ആരംഭിക്കാൻ സംഖ്യകൾ വായ്പയായി (പലിശകൂടാതെ) നൽകുകയു-ായി. ഒന്നോ രണ്ടോ വ്യക്തികൾ ഒഴിച്ച് മറ്റാരും തന്നെ ഇവ തിരിച്ചടക്കുകയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അങ്ങിനെ ഈ പദ്ധതി പരാജയപ്പെടുകയും കാലക്രമേണ് ഈ സംഘടനയും നാമാവിശേഷമാകുകയും ചെയ്തു.

(Memon Times—July 1977)

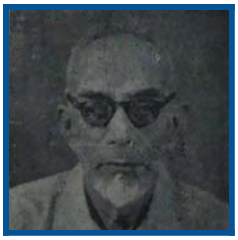

മർഹും: ഹാജി ഉസ്മാൻ മുഹമ്മദ് ഹാഷിം സേട്ടു

മർഹും: ഇസ്മായിൽ ഹാജി ഈസാ സേട്ടു

മർഹും: അബ്ദുല്ലാ ജാൻ മുഹമ്മദ് സേട്ടു

We Want to Hear From You

Hope you enjoyed the first edition of Memon Boli and Inshallah pray that you help us make this better in the editions to come. Please give us your feedback by writing, “Letters To Editor.”

From next edition,Under “Community news” we will add news from Trivandrum, Quilon and Alleppy. Requesting the members from those regions to send us authentic reports.

We are already accepting materials for the next edition. Please send in your content and queries to **cltkerala@hotmail.com**

Thank You,

Editorial Team